

Prelož jednu zápalku tak, aby platila rovnosť:



Zlož štvorec z dvadsiatich rovnakých trojuholníkov. Aj tu platí, že požadovaná plocha geometrického tvaru musí byť pravidelná, celistvá, bez otvorov a medzier, nič z nej nesmie prečnievať.



- Vieš plávať?

- Áno.

- A kde si sa to naučil?

- Vo vode.



- Nezabudni sa dnes

o 17:45 pozerať

na západ slnka!

- A na akom programe?

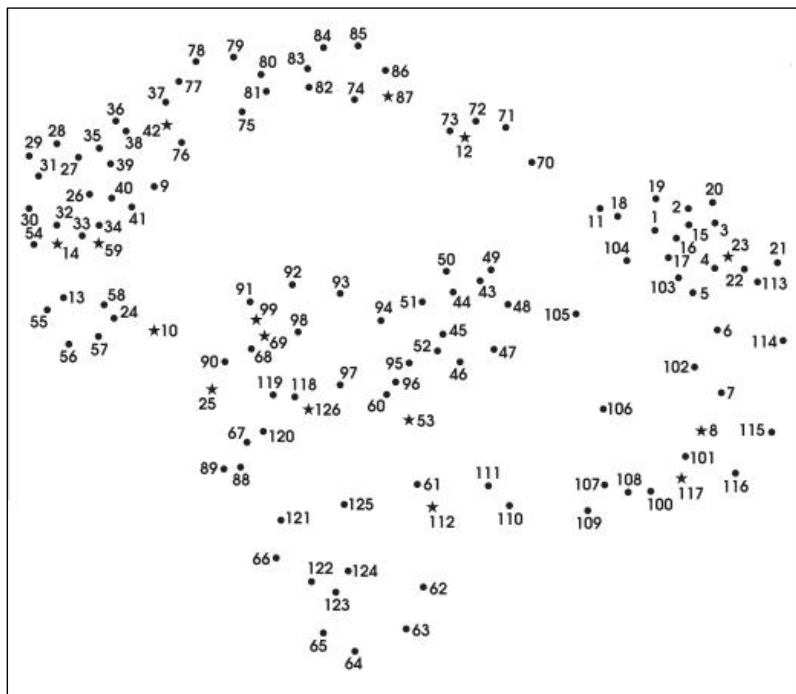
Zastav pri každej * a potom pokračuj

nasledujúcim číslom.

Až po posledné číslo označené

hviezdičkou.

Skonč pri * 126.



Vydáva

Gréckokatolícka cirkev

Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

Ul. Martina Benku 7, 080 01 Prešov



Len pre vnútornú potrebu

Dobrovoľný príspevok: 3 Sk/ 0,10 €

internet: www.grkat-sekcov.sk

e-mail: presov.sekcov@grkatpo.sk

tel.: 051/7725 540

tlač: A-media, sro., Reimanova 8, Prešov

Neprešlo jazykovou úpravou

III. R O Č N Í K

† Farský list

Číslo 25 23. november 2008

Gréckokatolícka cirkev, Farnosť Povýšenia sv. Kríža, Prešov-Sekčov

ROK SVÄTÉHO PAVLA – Druhý list Solúnčanom

1. Okolností a cieľ spisu.

Podnet na napísanie Druhého listu Solúnčanom dali Pavlovi nové správy, ktoré dostal zo solúnskej cirkevnej obce: prenasledovania neprestávali (porov. 1, 4 n.), niektorí agitátori učili, že Pánov deň už nastáva (porov. 2, 2), čo mnohých zvedlo k tomu, že prestali pracovať a zaháľali; tým zapríčinili v spoločenstve nepokoj a neporiadok (porov. 3, 6-15). Zdá sa, že spomínaní agitátori sa odvolávali na zjavenia, na Pavlove slová, ba

2. Rozdelenie listu:

Adresa a pozdrav (1,1-2).

Apoštolova starosť o kresťanskú obec (1, 3-12):

Uistenie, že prenasledovaní budú oslávení v deň Božieho súdu (1, 3-10)

Apoštolova modlitba za veriacich (1, 11-12).

Kresťanská nádej a Pánov príchod (2, 1-17):

Pánov deň ešte nenadišiel (2, 1-2)

Znaky, ktoré budú predchádzať parúziu (2, 3-12)

Povzbudenie vytrvať vo viere (2, 13-17).

Ponaučenia a napomenutia (3, 1-15):

Prosba o modlitbu (3, 1-5)

Napomenutia tým, čo zaháľajú (3, 6-15).

Požehnanie a pozdrav (3, 16-18).

3. Autentickosť listu.

Bibliști sa už dávno prú o Pavlovo autorstvo Druhého listu Solúnčanom. Niektorí ho popierajú pre obsahové a štylistické rozdiely medzi Prvým a Druhým listom Solúnčanom. Z obsahovej stránky vyzdvihujú odlišnosti v eschatologických predstavách o druhom

i na jeho údajný list (alebo listy; porov. 2, 2 n.).

Svojím Druhým listom Solúnčanom chce Pavol urobiť koniec tejto nebezpečnej situácii, a to jednak teologickými argumentmi a jednak disciplinárnymi predpismi. List napísal v Korinte krátko po Prvom liste Solúnčanom asi roku 51/52.



príchode Ježiša Krista. Ťažko vraj zosúladiť tvrdenie Druhého listu Solúnčanom, že parúziu majú predchádzať zjavy (odpadnutie od viery a zhubná činnosť „človeka nepravosti a syna zatratenia“, porov. 2 Sol 2, 3-4.8-9), s tvrdením o bezprostrednom Pánovom dni v Prvom liste

Solúnčanom (porov. 1, 10; 2, 19; 3, 19; 4, 11-18), ktorý príde bez akýchkoľvek predzvestných znamení (porov. 5,1-3). Z druhej strany je zvláštne, že viaceré výrazy a celé verše v Druhom liste Solúnčanom sú také podobné textu Prvého listu Solúnčanom, že sa zdá, akoby boli z neho prebraté (porov. napr. 2 Sol 1, 3 s 1 Sol 1, 2n.; 1, 5 s 2, 12; 1, 7 s 3, 13; 2, 16n. s 3, 11-13; 3, 8 s 2, 9; 3, 16 s 5, 23; 3, 18 s 5, 28). To by vraj nasvedčovalo, že neskorší neznámy autor použil Prvý list Solúnčanom pri písaní druhého listu solúnskym kresťanom. Ako štýlistické odlišnosti sa uvádzajú niektoré slová, ktoré sa nevyskytujú v iných Pavlových listoch, opis udalostí posledných čias na spôsob apokalyptickej

4. Teologický význam listu.



Myšlienkovým centrom spisu je apokalyptická stať 2, 1-12, v ktorej Pavol bojuje proti pomýlenému chápaniu svojho učenia o druhom Kristovom príchode, akoby Pánov deň bol časove blízko. Upozorňuje najmä na to, že pred parúziou má vystúpiť Kristov osobný odporca ("človek nepravosti"; porov. 2, 3n.) s veľkou mocou a slávou. Jeho skazonosná činnosť sa už začala (porov. 2, 7), ale jeho verejnému vystúpeniu stojí v ceste

„to“ (=pravdepodobne Boží plán spásy) a „ten“ (=pravdepodobne Boh), „čo ho teraz zadŕža“ (porov. 2, 6.7). Tohto „zločinca“ však Pán Ježiš „zabije dychom svojich úst a zničí jasom svojho príchodu“ (porov. 2, 8). Pavol zároveň povzbudzuje solúnskych kresťanov, aby pokračovali vo svojom živote na zemi s nádejou a činorodou vierou (porov. 2, 13-17), aby sa poctivo venovali svojej práci a zarábali si na chlieb prácou svojich rúk (porov. 3, 6-16).

Význam Druhého listu Solúnčanom spočíva teda najmä v tom, že chápe dejiny podľa Božieho plánu, v ktorom aj zlo slúži na Božie ciele, a to až do druhého príchodu Ježiša Krista. Medzitým si kresťania majú svedomite a zodpovedne plniť svoje pozemské povinnosti a neoddávať sa prepiatym a iluzórnym eschatologickým ašpiráciám, ktoré ich odvádzajú od prítomných konkrétnych zodpovedností.

Podľa internetového zdroja spracoval oMZ.

literatúry, schematická reč, chudobná na Pavlove výrazy atď.

Tieto obsahové a literárne rozdiely však nestačia na to, aby sa Druhý list Solúnčanom mohol jednoducho pripísať neznámemu autorovi, ktorý by bol písal v Pavlovom mene. Pavlovo autorstvo tak po obsahovej, ako aj formálnej stránke je v súlade s Pavlovým učením a rečou v iných jeho listoch. Preto uvedené dôvody nemajú takú váhu, aká sa im prisudzuje. Obidva listy Solúnčanom sa pripisujú Pavlovi už od 2. stor. (napr. Ignác Antiochijský, Hermov Pastier, Polykarp, Marcionov kánon, Muratoriho kánon). Preto väčšina biblistov tvrdí, že obidva listy napísal Pavol, a to v takom poradí, v akom sú uvedené v kánone inšpirovaných spisov.

Pre deti a všetky Božie deti

Ezechiel

Svätý prorok Ezechiel pochádzal zo židovského mesta Sarina z kmeňa Léviho. Spolu s Izaiášom, Jeremiašom a Danielom patrí medzi veľkých prorokov Starého Zákona. Žil za panovania babylonského kráľa Nabuchodonosa II., ktorý kráľoval v období rokov 605 – 562 pred Christom. Tento babylonský vládca zaútočil na Jeruzalem a odviedol mnoho Židov do zajatia. Medzi zajatými bol aj tridsaťročný prorok.

Raz mal tento prorok vídenie: otvorili sa mu nebesá, zo severu zavial silný vietor a privial svetlý oblak, v prostriedku ktorého sa pohyboval plameň a naokolo bolo jagavé svetlo. Na tomto oblaku sa ukázali štyri zvieratá sťa roztavená meď. Každé zviera malo štyri tváre. Tvár človeka, leva, býka a orla. Okrem toho mali štyri krídla a ľudské ruky. Pri týchto zvieratách boli ešte štyri kolesá. Nad týmto obrazom sa týčila akoby krištáľová klenba, na ktorej bol svetlý trón. Všetko sa prelievalo jagavými a pestrými farbami.

Podľa exegézy svätých otcov veľkolepý prestol predznamenával príchod Syna Božieho cez Prečistú Bohorodičku. Štyri zvieratá symbolizujú štyroch evanjelistov. Kolesá zosobňujú celý svet, ktorému čoskoro bude zjavená blaha zvesť o Božom Synovi.

Boh prizval Ezechiela na službu proroka podajúc mu zvitok so slovami, aby ho zjedol. Keď to urobil, tak sa naplnil Svätým Duchom a začal správne chápať Božie slová. Boh dal prorokovi príkaz, aby sa zdržal slov a bol ticho. Taktiež mu zjavil budúcnosť židovského národa. Prikázal mu, aby si oholil hlavu a tretinu vlasov nech spáli, tretinu nech poseká mečom a tretinu nech pustí do vetra. Toto bolo predzvesťou toho, že mnohí Židia zomrú na choroby, móry a hlad, ďalší zomrú od nepriateľského meča a ďalší sa porozutekajú po celom svete.

Aj keď Židia navštevovali svoje chrámy, aj keď sa obracali k Jehove, predsa sa v príbytkoch živého Boha objavili pohanské sošky a bôžikovia. Národ začal smilniť s cudzimi bohmi. Aj keď prorok Ezechiel bol vo väzení v Babylone, v Jeruzaleme pôsobil prorok Jeremiaš, ktorý tiež vyzýval Židov, aby sa prinavrátili k Bohu, lebo ich postihne trest. Prešiel čas, keď sa Hospodin nahneval a povedal Ezechielovi, aby verným kajúcnikom dal znak na čelo, aby nezomreli s hriešnikmi lebo prišiel čas trestu.

Prorok predpovedal aj nešťastie, ktoré postihne susedné národy, ktoré sa tešili z prehry Židov a radovali sa ich zajatiu.

Izraelitom predpovedal ich opätovný návrat do svojej zeme, v ktorej opäť obnovia jeruzalemský chrám Jehovy, do ktorého sa vráti Božia sláva.

Celkovo ale môžeme povedať, že všetky proroctvá svätého proroka Ezechiela smerovali k jedinému proroctvu a to proroctvu o príchode Isusa Christa. Presvätú Bohorodičku prorok nazýva zatvorenými dverami, lebo sa z Nej narodilo Dieťa a Ona predsa zostala nedotknutou. Jasne vykresľuje vzkriesenie mŕtvych. Mnoho zázrakov vykonal Ezechiel. Rozdelil riekou, aby Židia mohli prejsť na druhú stranu, rozmnožil chlieb, aby sa mohli najesť, hovoril o Bohu, aby zatúžili po pokání. Jeho slová výčitiek sa ale nepáčili niektorým židovským kňazom, ktorí zradiili pravého Boha a klaňali sa modlám. Ezechiel zomrel mučeníckou smrťou 21. júla okolo roku 571 pred príchodom Christa. Roztrhali ho kone. Židovský národ smútil za veľkým prorokom, ktorý tak jasne vysvetlil tajomné veci spásy celého ľudstva.

Tropár: *Božij javilsja jesi prorok, Jezekiile čudne, Hospodne voploščenie vsim provozvistil jesi, seho Ahnca i zižditela Syna Božija javlšasja vo viki.*

Ezechiele, tajomne si sa zjavil ako Boží prorok. Ohlasil si všetkým Božie vtelenie Baránka a spasiteľa Syna Božieho zjaveného na veky.

Prevzaté z internetu spracoval MŠ

Čo zlé môže spôsobiť praktizovanie okultizmu, mágie a podobných vecí?

Negatívne účinky okultných a magických vplyvov sa môžu prejaviť na viacerých úrovniach: na úrovni ducha, psychiky a tela. A to má napokon dopad aj na medziľudské vzťahy. Z komplikácií vzniknutých následkom kontaktu s mágiou a podobnými smermi uvediem aspoň niektoré, najmä tie, s ktorými som sa osobne stretol. Chcem však upozorniť, že ak niekto trpí podobnými symptómami, nemusí byť nutne za nimi magické pôsobenie. To znamená, že ak niekto má zvlášť silné bolesti hlavy, nebudeme hneď tvrdiť, že je to dôsledkom pôsobenia čiernej mágie alebo zlých duchovných síl. Predpokladať napr. zlé duchovné pozadie choroby možno najmä vtedy, ak nemožno na prirodzenej báze dostatočne vysvetliť nezvyčajný telesný, psychický alebo duchovný symptóm a dotyčná osoba sa v prítomnosti alebo v minulosti nejakým spôsobom otvorila pre mágiu.

Komplikácie následkom vplyvu mágie môžu byť:

Na duchovnej úrovni: hriech , morálna otupenosť - oslabenie rozlišovania medzi dobrom a zlom, duchovná slepota – značné oslabenie rozlišovania medzi pravdou a klamstvom, výrazný nedostatok lásky , vnútorná nesloboda - nadmerné zábrany pri konaní dobra, vnútorné tlaky a nepríjemnosti pri prijímaní sviatostí, neodôvodniteľný strach a nepokoj z náboženských úkonov a prítomnosti náboženských predmetov (napr. aj z počúvania kresťanských, najmä oslavných, piesní), oslabenie života viery - strácanie zmyslu pre Božie veci, vzdialenie sa od sviatostného a modlitbového života, strata alebo výrazné oslabenie osobného vzťahu k Bohu. V ojedinelých prípadoch môže dôjsť až k posadnutiu človeka zlým duchom.

Na psychickej úrovni: nutkavé myšlienky rozličného druhu proti vlastnej vôli, najmä nenávisť, pomstychtivosť, upodozrievania, neprimerane silné sexuálne predstavy a túžby, alebo nutkanie vykonať niečo zlé, nekontrolovateľné návaly negatívnych pocitov - nadmerný a neodôvodniteľný smútok, strach, nepokoj, úzkosť, vnútorný chaos, pocit prenasledovania, sledovania alebo ovládania inou osobou, v niektorých prípadoch až psychické zvrútenie sa osobnosti, vnútorné tlaky spáchať samovraždu, vnútorná rozorvanosť až schizofrénia (rozdvojenie osobnosti), vnímanie hlasov a obrazových vízií (aj ufónov), spontánna reč v nezrozumiteľnom jazyku , ťažké až hrôzostrašné sny .

Na telesnej alebo somatickej úrovni: Zhoršenie starých alebo vznik nových zdravotných komplikácií a ochorení, ktoré nereagujú na medicínsku liečbu: nespavosť, nechúť až odpor k jedlu, extrémne dlhé a silné záchvaty plaču u detí, migrény, bolesti a nevoľnosť v oblasti žalúdka, puchnutie tela, vyrážky, ekzémy, zčernanie istých častí tela, napr. jazyka, telesné problémy pri prijímaní sviatostí, modlitbe a iných úkonoch viery – ustrnutie tela alebo reči, chvenie, nadmerné potenie alebo zvýšená teplota, nevoľnosť, nutkanie na zvracanie, búšenie srdca, v istých prípadoch až kŕče a iné choroby, pri ktorých lekári záhadne nemôžu objaviť príčiny.

Na spoločenskej úrovni: Ide skôr o druhotné komplikácie následkom troch predošlých. Patrí tu najmä rozpad rodín , narušenie medziľudských vzťahov , ďalej nižšia výkonnosť v zamestnaní alebo aj trestná činnosť , späťa predovšetkým s čiernou mágiou.

Pripravil oMK.



Kto sa s ohňom zahráva, popáli sa !

Sv. Leopold Mandič (1866 – 1942), rehoľník, 30. júl



Kapucínsky kňaz Leopold Mandič pochádzal z Dalmácie od Jadranského

mora. Narodil sa 12. mája 1866 v mestečku Herceg Novi pri zálive Boka Kotorská. Bol najmladší z dvanástich detí a od narodenia bol veľmi slabý.

Krstným menom sa nazýval Bohdan.

Telesným vývojom zaostával za inými; po

celý život ostal slabý a trocha deformovaný. No duševne a duchovne prekonával svojich rovesníkov. Bol *priateľský a rád sa s chudobným kamarátom podelil o desiatu* , ktorú mu pripravila do školy matka. Keď sa jeho vznetliví kamaráti na ulici bili, utekal domov a modlil sa. Keď niekto začal s neslušnými rečami, Bohdan šikovne obrátil pozornosť iným smerom. Keď to nepomohlo, vedel aj pokarhať previnilca. Raz v lete prišla do ich domu vyzývavo oblečená mladá žena. Bohdan ju napomenul: „*Tetka, tak sa neobliekajú slušné kresťanské ženy*“. Návštevníčka sa zapýrila a prehodila si cez plecia šatku.

No azda najviac zo všetkých vecí, s ktorými sa stretal, sa ho dotýkalo odveké nezmieriteľné nepriateľstvo medzi katolíkmi a pravoslávny. Napokon sa rozhodol, že bude misionárom zjednotenia medzi týmito dvoma kresťanskými spoločnosťami. A zdalo sa mu, že to bude môcť uskutočniť v reholi kapucínov. V jeho rodnom mestečku mali kláštor kapucíni benátskej provincie. Na tých sa obrátil. Tí ho ochotne prijali a poslali ho na dva roky predbežného štúdia do talianskeho mesta Udine. Tamojší predstavení mali obavy z jeho zdravia, ale čoskoro zistili, že v tom slabom tele je silný duch.

Rehoľný noviciát si robil v meste Bassano del Grappa. Začal ho 2. mája 1884. Spolu s rehoľným rúchom dostal rehoľné meno Fra (Brat) Leopold. Náročný program

kapucínskeho noviciátu si plnil svedomito: časté pôsty, dlhé modlitby, dlhé mlčanie, horlivé štúdium rehoľných pravidiel, a to všetko pri skromnej strave. Keď mu predstavení kvôli chatrnému zdraviu chceli dovoliť výnimku, s vďačnou skromnosťou odmietol. Tak sa chcel pripraviť na tvrdý misionársky život.

Po noviciáte študoval filozofiu v Padove a teológiu v Benátkach. Kňazskú vysviacku prijal 20. septembra 1890. Prvú sv. omšu mal medzi spolubratmi; rodičia a súrodenci sa nemohli zúčastniť. Iba na diaľku im poslal novokňazské požehnanie a pamätal na nich v primičnej sv. omši. Po vysviacke si ešte rok dokončoval teologické štúdium.

Od r. 1891 do r. 1906 pôsobil v rozličných kapucínskych kláštoroch, kde pomáhal svedovať, vyučovať katechizmus a konal iné ponížené služby, ako bolo napr. kvešovanie čiže žobranie o almužnu. Napokon v roku 1906 ho predstavení určili definitívne do Padovy, kde mal účinkovať predovšetkým ako spovedník.

Teda namiesto východnej misie Padova. Páter Leopold prijal rozhodnutie predstavených s patričnou podriadenosťou. No pritom nezabudol na svoj ideál zmierenia. Ako spovedník chcel zmierovať s Kristom a Cirkvou tých bratov a sestry, ktorí boli od nich oddelení hriechom. Zároveň chcel všetky svoje námahy a utrpenia obetovať za zjednotenie kresťanov vo svojej otčine.

Spovedal v jednoduchej izbiči pri kapucínskom kostole. Od skorého rána k nemu prichádzali kajúcnici všetkých spoločenských vrstiev: sedliaci a robotníci, študenti a majitelia

tovární, dôstojníci a univerzitní profesori, biskupi, kňazi a rehoľníci. Niektoré dni ich bolo toľko, že neprišiel ani na obed ani na večeru. Pre spásu duší bol ochotný priniesť aj tú najväčšiu obeť.

Vo všeobecnosti bol veľmi láskavý voči kajúcnikom. Raz povedal istému spolubratovi: "Prečo by sme mali uponižovať duše, ktoré k nám prichádzajú zmieriť sa s Božou láskou? Či azda Ježiš uponižil Magdalénu, cudzoložnicu alebo mýtnika?"

Starostlivosť o večnú spásu ľudí ho zasahovala až do hĺbky duše. Raz sa mu prišiel zdôveriť istý vyšší námorný dôstojník, že pred mnohými rokmi nepripustil kňaza k zomierajúcemu priateľovi, hoci si to tento výslovne žiadal. Keď to páter Leopold počul, zdesený vyskočil a oči sa mu zaliali slzami. Potom prerývaným lamentujúcim hlasom začal hovoriť: "Čo si to urobil, syn môj? Čo si to len urobil? Vieš, čo znamená večný život? Prečo si vystavil svojho priateľa nebezpečenstvu večnej záhuby? Oh, oplakávam tvoj neľudský postoj. Oplakávaj aj ty svoj hrozný čin!"

Dôstojník sa pôvodne nechcel spovedať, ale ostal otrasený počínaním dobrého kňaza. Kajúcnce sa vyspovedal a zmenil svoj život.

Keď istý neúprimný kajúcnik ospravedľoval svoje hriechy a nedal sa presvedčiť o pomýlenosti svojich zásad, páter Leopold vstal, ukázal na dvere a prísno povedal: "*Pánko môj, s Pánom Bohom sa nežartuje! Tam sú dvere, chodte a ostaňte vo svojom hriechu!*" Vtedy sa dotýčny človek spamätal a podriadil sa kňazovým radám.

Páter Leopold Mandič neraz dokázal, že vidí do hĺbky svedomia svojich kajúcnikov. Tiež viackrát predpovedal budúce udalosti, ako napr. budúce životné povolanie niektorých osôb, druhú svetovú vojnu a bombardovanie Padovy. Keď sa ho pýtali, či bude bombardovaná Padova a či bude zasiahnutý aj kapucínsky kláštor, odpovedal, že áno, ale že izbičke-spovednici sa nič nestane, lebo tam

Boh preukázal veľa milosrdenstva úbohým. hriešnikom. Predpoveď sa splnila pri bombardovaní 14. mája 1944. Páter vtedy už takmer dva roky nežil.

Po oslave zlatého kňazského jubilea v r. 1940 páter Leopold začal navidomoči chradnúť. V zime r. 1941 ho choroba pripútala na posteľ. Po prechodnom zlepšení sa mu znovu priťažilo v máji 1942. Vzali ho do nemocnice, kde sa mu po transfúziách krvi uľahčilo. Avšak lekári zistili, že má rakovinu hltana. Chorý už nemohol jesť a bolesti sa stále zväčšovali. Ale aj v chorobe spovedal. Tak 29. júla, t. j. deň pred smrťou, vyspovedal asi 50 kajúcnikov.

Dňa 30. júla 1942 o pol šiestej ráno vstal a šiel do kaplnky. Tam venoval hodinu rozjímaniu. Potom šiel do sakristie, aby sa pripravil na sv. omšu. Ale pri obliekaní omšového rúcha spadol bezvládne na zem. Spolubratia ho odniesli do jeho cely a uložili na posteľ. Páter Leopold sa prebral a predstavený mu udelil sviatosť pomazania chorých. Zomierajúci všetko pozorne sledoval. Po skončení obradov sa spolubratia ešte pomodlili tri Zdravasy a modlitbu Zdravas' Kráľovná. Otec Leopold sa modlil s nimi. Skončil slovami: "*Ó, milostivá, ó, dobrotivá, ó, sladká Panna Mária*".

Pohreb pátra Leopolda sa konal 1. augusta. Pre veľké množstvo ľudí sv. omša musela byť vo veľkom kostole v strede mesta. Aj ulice, ktorými prechádzal smútočný sprievod, lemovalo množstvo ľudí. Niektorí si kľakali, iní hádzali kvety na rakvu, keď prechádzala okolo. Hrob obetavého zmieriteľa ľudí s Bohom a izbička, v ktorej spovedal, sa stali cieľom púti a miestom mnohých omilostení. V máji 1962 sa so súhlasom pápeža Jána XXIII. začal beatifikačný proces. Keď otvorili jeho rakvu, našli jeho telo neporušené.

Kapucínskeho pátra Leopolda Bohdana Mandiča vyhlásil za blahoslaveného pápež Pavol VI. v máji r. 1976. A v októbri 1983 ho pápež Ján Pavol II. vyhlásil za svätého.

Pripravil oMK.

Predstavujeme učiteľov Cirkvi Sv. Gregor Naziánsky, biskup a učiteľ Cirkvi, 4. storočie

Sviatok slávime 25. a 30. januára
Význam mena: *ostrážitý, bdely (z gr.)*
Patrón básnikov



Sv. Gregor Naziánsky sa narodil asi roku 329 v osade Arianze pri Nazianze v Kapadócií. Jeho otec – tiež Gregor – bol pôvodne pohan, no obrátil sa a žil horlivým kresťanským životom, takže neskôr ho zvolili za biskupa. Matka sa volala Nonna. Obidvaja sú svätí, ako aj všetky ich deti – okrem Gregora aj ďalší syn Cezarius a dcéra Gorgónia. Rodičia svoje deti viedli k viere od malička. Gregor začal študovať v Cézarei, kde sa aj po prvý krát stretol so sv. Bazilom Veľkým, budúcim biskupom tohto mesta. Do smrti zostali najvernejšími priateľmi a spolu si ich aj uctievať v jeden deň. Gregor ďalej študoval v Cézarei Palestínskej, v Alexandrii a v Aténach. Bol horlivým študentom. Študoval rečníctvo, filozofiu, poéziu, hudbu, medicínu, teológiu. Spolu s Bazilom žili prísny životom – nezúčastňovali sa na zábavách a poznali len dve cesty – do chrámu a do školy. Okolo roku 355 sa Gregor vrátil domov.

Cestou sa zastavil v Carihrade, kde zrejme prijal krst (vtedy bolo zvykom krstiť dospelých). Doma potom spravoval začas majetok podľa otcovej vôle. No túžil po samote.

Roku 358 odišiel na púšť pri Novej Cézarei, kde už žil aj jeho priateľ Bazil Veľký ako pustovník. Spolu teda ďalej pracovali, modlili sa, spievali žalmy a vzdelávali sa. V tom čase vládol cisár Julián Odpadlík. Gregor napísal proti nemu ráznu reč. No na púšti sa nezdržal dlho. Jeho otec, ktorý sa stal medzičasom biskupom v Nazianze, ho naliehavo žiadal, aby mu prišiel vypomôcť so správou biskupstva. Viac-menej proti vôli Gregor šiel. Otec ho (asi roku 362) vysvätil za kňaza. Gregor mu teda pomáhal, aj keď ho táto práca nebavila. Jeho priateľ Bazil sa stal v roku 370 arcibiskupom v Cézarei. Zriadil nové biskupstvo v Sasime a Gregora nahovoril, aby prevzal správu tohto biskupstva. Gregor, nerád, no nechal sa vysvätiť za biskupa, ale aj tak zostal stále pri svojom otcovi, ktorý bol čím ďalej, tým slabší. Keď roku 374 zomrel, Gregor sa utiahol do kláštora v Seleucii. Tam za ním prišli veriaci z Carihradu a žiadali ho, aby prevzal arcibiskupský stolec v ich meste. Po pôstoch, modlitbách a radách iných, najmä Bazila, sa Gregor rozhodol ísť. Medzitým, ešte ani neodišiel z kláštora, Bazil zomrel (r. 379). V Carihrade ho však neprijali najlepšie. Ariáni ho sužovali, začínal s pravovernými naozaj od začiatku. Postavil malý kostol, v ktorom sa začali schádzať. Tam predniesol slávne teologické reči a dogmatické úvahy, ktoré mali veľký úspech a stále prichádzalo viac a viac ľudí. To pobúrilo ariánov. Cisár Teodózius sa však postavil na Gregorovu stranu a ariánskeho biskupa Demofila vyhnal z mesta. Potom nariadil, aby ariáni vrátili pravoverným kresťanom všetky kostoly a majetky. Osobne uviedol Gregora do chrámu sv. Sofie.

V roku 381 sa v Carihrade na podnet cisára konal cirkevný snem, na ktorom uviedli biskupa Gregora aj oficiálne do úradu carihradského patriarchu. No niektorým biskupom sa to nepozdávalo a vznikol spor. Gregor nebol tým nadšený, a tak radšej odišiel z Carihradu preč. Prišiel do Nazianzu, ktorý bol od smrti jeho otca neobsadený a dva roky spravoval biskupstvo, kým nebol menovaný nový biskup do tohto mesta. Potom sa definitívne utiahol na rodný majetok v Arianze. V úplnej utiahnutosť strávil posledné roky svojho života. Venoval sa písaniu kázní, teologických úvah, písal básne, životopisné črty, hymny atď. Zanechal po sebe veľké dielo. Zomrel roku 389 alebo 390. Za učiteľa Cirkvi ho vyhlásil pápež Pius V. v roku 1568.

Spracované podľa www.knazi.sk, oMZ.